

pokopal pod seboj Jožeta. Ko so voz dvignili z veliko težavo, je bil mladi mož pod njim že mrtev. Rajni je bil svojčas zaposlen pri zagorskih apnenicah, kjer je po nesreči postal invalid in je prejemal invalidsko rento. Kupil si je s prihranki lično hišico v Šklendrovcu in se je nameraval letošnjo jesen poročiti.

Mlad rudar smrtno ponesrečil. V Reštanju je padla med delom na glavo tračnica rudarju Zidarju. Smrtno ponesrečeni je prišel komaj od vojakov in mu je te dni izplačal rudnik prvo plačo.

Dva poškodovana oddana v ljubljansko bolnišnico. V Borovnici pri Ljubljani je besna krava podrla Marijo Germekovo, ji stopila na glavo in ji zlomila desno nogo. — Na Gosposvetski cesti v Ljubljani je prišel s kolesom pod težki tovorni avto 14 letni Srečko Koprivec, mizarski vajenec pri mojstru Ivanu Šemerlu. Koprivcu je avto zlomil desno nogo in je obležal hudo poškodovan. Germekovo in Koprivca so oddali v ljubljansko bolnišnico.

Ljubljanski krznar hudo ponesrečil. Filip Bizjak, krznar iz Ljubljane, se je odpeljal z avtomobilom v Vipavo na obisk. Na povratu ga je zadela huda nesreča v Hruševju, na poti med Razdrtim in Postojno. Na asfaltirani mokri cesti je na ovinku zaneslo avto v obcestno drevo. G. Bizjak si je pri zaletu v drevo zlomil desno nogo, enako njegova 18 letna hčerka Silva. Anton Dolenc pa ima zlomljeno nogo in pretresene možgane. Nepoškodovana je ostala samo gospa Bizjak. Avto se je razbil v sprednjem delu.

Huda nesreča motociklista. V Ljubljani na vogalu Komenskega in Kolodvorske ulice sta trčila motociklist Martin Boško, 21 letni mesarski pomočnik pri mesarju Rodetu na Studencu, in avto. Motociklist si je pri trčenju zlomil roko in pretresel možgane.

Kolesar smrtno ponesrečil. Iz Stražišča pri Kranju so se odpeljali kolesarji na izlet v Poljansko dolino. Med izletniki je bil tudi 30 letni Janez Porenta, sin posestnika

iz Stražišča pri Kranju. Na povratu je zavozil Porenta, ker je bil brez luči, preko tri metre globoke škarpe, priletel v Brežiški potok in so ga našli drugo jutro že mrtvega.

Huda nesreča vlakovodje. Na ljubljanskem tovornem kolodvoru je padel pri odpravljanju vlaka med tračnice 53 letni vlakovodja Anton Majcen, ki pa je ohranil toliko duhaprisotnosti, da se je v hipu stisnil med dva praga in klical, naj vlak ustavi. Vendar se nesreča ni dala povsem preprečiti in je lokomotiva Majcenu strla prsni koš ter strgala z njega obleko. V precej resnem stanju so ga prepeljali v bolnišnico.

Vlak smrtno povozil slovenskega železničarja pri Belgradu. Na postaji Resnik pri Belgradu je padel pod krajevni vlak in so odrezala kolesa glavo železničarju Dominiku Pohl. Smrtno ponesrečeni je bil Slovenec in zapušča ženo z dvema otrokoma.

Razne požarne nesreče. V Žepovcih v Apački kotlini je zažgal petletni fantek s senom in slamo napolnjeno šupo Veronike Kovač. — V okolici Mokronoga beležijo v zadnjem času dva požara. Vdovi Urši Smrekar v Goriški gori je vpepelil ogenj vsa gospodarska poslopja, spravljene pridelke in dva vola. — Vaški otroci so se igrali z vžigalicami in so zanetili ogenj, kateri je uničil posestniku Alojziju Kegleviču kozolec, šupo in čebelnjak.

Razne novice.

Pogojno izpuščeni kaznjenci. Iz mariborske kaznilnice je bilo 7. novembra izpuščenih 17 kaznjencev. Dva od teh sta iz Južne Srbije, ostali iz mariborske okolice. Obsojeni so bili radi ubojev v pijanosti.

Neznan utopljenec v Savinji. V Rimskih toplicah so potegnili iz Savinje popolnoma razpadlo truplo neznanca, ki je že bilo več mesecev v vodi.

Dodatni avtobus na progi Maribor—Slov. Bistrica in nazaj je pričel obratovati v soboto, dne 6. novembra zjutraj do preklica po sledečem voz-

nem redu: Odhod iz Maribora, Glavni trg, vsak dan ob 12.45, 18.15 in 23.30; odhod iz Slovenske Bistrice vsak dan ob 6.45, 14 in 19.15. Avtobus postane na vseh postajah kakor redni avtobus na progi Maribor—Celje.

Izšel je koledarček Kmečke zveze za leto 1938. Naroča se pri tajništvu v Ljubljani, Miklošičeva cesta 17/III, v prodaji pa je tudi v knjižarnah in prodajalnah Tiskarne sv. Cirila v Mariboru in v Ptuj. Cena koledarju je 10 din. Koledarček je v lepi in močni platneni vezavi v zeleni in modri barvi z znakom Kmečke zveze. Vsebinsko koledarja je pestra. Poleg člankov stanovskega značaja, o Kmetijski zbornici in pregledu krajevnih in okrajnih organizacij vsebuje tudi mnogo praktičnih tabel, katere so potrebne tako kmečkemu človeku kakor tudi drugim. Nobena kmečka hiša ne sme biti brez njega. Prosimo, da ga člani naročajo po svojih krajevnih odborih, da bo pošiljatev skupna in zato cenejša. Izdala in založila ga je Kmečka zveza v Ljubljani.

Sanatorij v Mariboru, Gosposka 49, tel. 23-58, je najmoderneje urejen zlasti za operacije. Dnevna oskrba I. razreda Din 120, II. razreda Din 80. Hranilne knjižice se vzamejo v račun. Vodja sanatorija specialist za kirurgijo Dr. Černič. 964

Blasnikova »Velika Pratika« za leto 1938 je izšla in se razpošilja za ceno 5 din za vsak komad. Naročila na tiskarno J. Blasnika nasl., Ljubljana, Breg št. 10—12, in se dobi tudi v trgovinah. To je najbolj priljubljeni in najbolj razširjeni slovenski ljudski koledar že od nekdanj. 1447

Obžalovanja vredni slučaj.

Natančnejši opis požigalčeve zlobnosti. Zadnjič smo prav na kratko sporočili, da je padel orožnikom v roke dolgo zasledovani in iskani požigalec Franc Lubajnshek, 22 letni ključavničarski pomočnik iz Radvanja pri Mariboru. Prijeti je skozi dve leti s požigi ogrožal imetje raznih posestnikov v Razvanju in v Hočah. V omenjenem okolišu so doživeli v teku dveh let 17 požigov in so bili ljudje v neprestanem strahu pred požigalčev roko. Orožniki iz Tezna pri Mariboru so pravilno osumili požigalnih zločinov Lubajnsheka, o katerem so znali, da je skrajno izprijen in da požiga iz strasti ter naslade. Požari v Razvanju so povsem prenehali, ko je moral Lubajnshek pred poldrugim letom k vojakom. Kakor hitro se je vrnil, so se začeli

Kako so iznašli frak?

Pred 150 leti je neki nerodni natak z omaro polni pariškega krojača Jean Jacquesa Fracasu. Ta je ves jezen stekel domov, da bi se preoblekel. Tedaj je videl, da mu je bila suknja le spredaj polita. Krojač je vzel škarje in odrezal sprednja dela suknji in je tako nehote iznašel svečanostno oblačilo moškega sveta: frak. Spočetka so kaj pisano gledali to oblačilo, a slednjč je prišel v modo in je dobil ime po iznajditelju, krojaču Fracasu. Seveda ni bil tedanj danj frak še tak kot je dandanašnji. Predvsem ni bil črn, marveč različnih barv; škrici so se gani do tal. K fraku so spadale hlače, in sicer — dekotenke.

Zakopano zlato. 4

Konjem se je mudilo domov k jaslin; zato so hiteli. Voz se je tresel, ker je bila pot slaba. Rozika se je upirala in krčevito držala, ker se je vsakega sunka bala.

Ožboltu je ušel smeh, ko je videl, kako obupano in preplašeno se drži.

»Le dobro varuj svojo drago reč!« se je dobrodušno ponorčeval.

»Ožbolt, lepo te prosim, vozi bolj počasi,« je zastokala Rozika, »veš — jaz — meni je slabo, ko — oh, kako se trese, ne...«

Ožbolt je zadržal konje, da so šli bolj počasi. Rozika si je oddahnila:

»Hvala Bogu...!«

»Za koga pa je potem ta reč, ki jo nosiš, ko se tako bojiš zanj?« je Ožbolt čez nekoliko časa povprašal.

Vtem se je Rozika že spet pomirila. V glavo ji je šinila zvita misel. Kar vse mu bo po resnici povedala, naj Ožbolt potem le vse svoji sestri počenča, tej sveti hinavki, naj si misli, da sta si Tine in Rozika... da, da, tako bo prav!

»Za koga?« je menila. »Za Gradiškega Tineta. Zdaj veš.«

Zasmejala se mu je, da so se ji črne oči kar zasvetile, in se je razveselila, ko je videla, kako debelo jo je pogledal.

Zdaj se ji je jezik razvezal. Le čakaj, še več ti nadrobim! si je dejala.

»Ali se ti zdi čudno?« ga je podregnila. »Morda boš kmalu še kaj več tudi zvedel... Ježeš Marija, glej vendar!...«

Konja sta zavila v vas in sta zopet začela teči, tako da je Rozika kar omahnila.

Stisnila je zobe. Na, zdaj mu je dala! Prav je. Naj si le misli, kar si hoče... in ona njegova tudi, tista Anica...

Nekaj hiš pred Gradiškim sta dohitela Tineta. Roziki je obraz kar zažarel od razigranega veselja.

»To je dobro, da sem te srečala, Tine,« ga je ljubo nagovorila. »Čakaj, grem kar s teboj! Nekaj sem ti prinesla. To boš gledal!«

Previdno je zlezla z voza.

Medtem je Ožbolt na skrivaj opazoval mladega Gradišnika. Hudimana, kako se ta kislo drži! Nak, ta gotovo ni vesel, da mu je Roziko pripeljal! In na zavoj se tako po strani ozira, kakor da ga je strah, da bi se ta reč mogla zdaj pa zdaj razleteti. Da, prav tako, si je mislil Ožbolt, in se je moral spet smejati.

Potem se je spomnil, da je za Gradišnika nekaj železnine pripeljal. Dal mu jo je in zamahnil po konjih, da bi se čim prej izgubil. To bi slepec videl, da s tema dvema ni vse prav; zato je bolje, da človek ni zraven, kadar sta sama.

Zahvaliti bi se mu bil Tine pa že mogel! Vsaj